

Ultima duminică

Dan Lazarescu

Era ultima noastră duminică împreună.
Timpul se prelingea prin noi,
mut.
Nu avea,
evident,
cum să ne spună
Că prin tine deja,
definitiv,
a trecut.

Că prin mine
urma să mai curgă o vreme,
Să-mi mai sfârtece lacrimi,
să mă mai mintă în vis.
Să mă-nvețe,
ca pe-un nătâng,
a mă teme
De propriile pleoape.
Să mă condamne
să țin ochii deschiși.

Era ultima noastră duminică împreună.
Noi tăceam,
dar privirile noastre își vorbeau.
Își aminteau
cum am sădit între noi vreme bună.
Privirile noastre,
adio,
în felul lor,
își spuneau.

Era o zi cât se poate de frumoasă,
era primăvară.
Soarele umplea cerul răsfățat
și râdea.
Noi știam amândoi,
negreșit,
că o să doară.
Că furtună-am să fiu
când tu o să-mbraci liniștea.

Era ultima noastră duminică împreună.
Între noi se-ntindea,

calmă,
marea unei despărțiri.
Urma să mai privim
același cer
și aceeași Lună
Doar ca suflete,
plutind
pe corabia speratei nemuriri.